

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 834/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 20 października 2023 roku w sprawie II K 689/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		oskarżony wywiązał się z obowiązku zapłaty nawiązki	zaświadczenie, dowód wpłaty	122-122v, 154
2.1.1.2.		oskarżony ma pozytywną opinię zakładu pracy	zaświadczenie	153-153v
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1, 2.1.1.2.;	zaświadczenie, dowód wpłaty	- dokumenty są wytworzone przez obiektywne organy, w tym zaufania publicznego; żadna ze stron procesu nie kwestionowała ich ważności;	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut naruszenia przepisów	# zasadny	

postępowania, tj.
art. 7 kpk, poprzez
całkowicie dowolną
ocenę dowodów i
bezzasadne
pominięcie tych
fragmentów
wyjaśnień
oskarżonego oraz
zeznań obu
pokrzywdzonych, z
których
jednoznacznie
wynika, że
pokrzywdzeni
zdecydowali się na
jazdę z oskarżonym
całkowicie
dobrowolnie i ze
świadomością, że
kierowca znajduje
się w stanie
nietrzeźwości, a
tym samym ze
świadomością
niebezpieczeństwa
towarzyszącego
jeździe autem
prowadzonym przez
nietrzeźwego
oskarżonego, która
to okoliczność ma
znaczenie dla oceny
stopnia szkodliwość
społecznej czynu
oskarżonego i jego
winy - bowiem
to właśnie w
fakcie charakteru
i rozmiaru urazów
doznanych przez
pokrzywdzonych
Sąd I instancji
dopatrzył się
okoliczności
obciążającej
oskarżonego,
stwierdzając
zarazem, że alkohol
również miał

częściowo zasadny

niezasadny

	przyczynić się do zdarzenia,		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>W ocenie sądu odwoławczego okoliczność związana z decyzją pokrzywdzonych o podróży autem z nietrzeźwym kierowcą, ma znaczenie dla oceny stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego zachowania i winna - w pewnym stopniu - wpływać na ocenę całości czynu przypisanego oskarżonemu.</p> <p>Pokrzywdzeni są osobami dorosłymi, nie zachodzą wobec nich okoliczności, na podstawie których można by wnioskować, że nie byli w stanie obiektywnie rozpoznać zagrożenia i bezprawności postępowania i nie dać posłuchu normie prawnej.</p> <p>Pokrzywdzeni spożywali z kierującym alkohol, co więcej w pijackim amoku</p>			

<p>powstał zamiar wspólnego udania się na dyskotekę i to aż do C.. Pokrzywdzeni więc wiedzieli, iż kierowca spożywa coraz większe porcje alkoholu, pomimo to wsiedli z nim do samochodu, całkowicie bezkrytycznie oceniając sytuację, w tym stan kierującego.</p> <p>Powyższe znalazło swój wyraz w złagodzeniu przez sąd odwoławczy reakcji prawno - karnej za czyny przypisane oskarżonemu, o czym poniżej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd nie dopuścił się żadnego błędu przy ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków. Natomiast to, że pokrzywdzeni</p>			

<p>zdecydowali się na jazdę z oskarżonym całkowicie dobrowolnie i ze świadomością, że znajduje się on w stanie nietrzeźwości, a tym samym ze świadomością niebezpieczeństwa towarzyszącego jeździe autem prowadzonym przez nietrzeźwego oskarżonego, doprowadziło do obniżenia oceny przez sąd odwoławczy stopnia szkodliwości społecznej czynu oskarżonego i jego winy, co skutkowało obniżeniem kar jednostkowych i kary łącznej orzeczonego środka karnego i kary pozbawienia wolności – bez potrzeby i uzasadnienia dla uchylania wyroku.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut naruszenia prawa materialnego, tj.:</p> <p>- art. 177 § 1 k.k. poprzez zaniechanie wymienienia w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku - w ślad za opisem czynu z aktu oskarżenia -</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>wszystkich ustawowych znamion tego występku, co wyrażało się w pominięciu zwrotu „spowodował nieumyślnie wypadek” i w efekcie przypisanie oskarżonemu - jako przestępstwa - zachowania, które nie wyczerpuje wszystkich ustawowych znamion czynu zabronionego, co winno prowadzić do uniewinnienia oskarżonego od tego czynu wobec braku apelacji na jego niekorzyść;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sprawca nie może odpowiadać na gruncie przepisu art. 177 kk, jeżeli spowodował w sposób umyślny skutki w postaci uszczerbków na zdrowiu (średniego lub ciężkiego). Umyślnością może być natomiast objęte naruszenia zasad bezpieczeństwa danej kategorii ruchu. Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 177 kk</p>				

naruszenie tych zasad bezpieczeństwa może mieć miejsce "choćby nieumyślnie", co prowadzi do wniosku, że może polegać ono na zachowaniu umyślnym lub nieumyślnym (por. np. post. SN z 29.4.1997 r., KKN 255/96, OSNKW 1997, z. 7–8, poz. 66; post. SN z 20.5.2010 r., V KK 96/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 1063; wyr. SA w Lublinie z 18.3.2008 r., II AKa 56/08, Legalis; wyr. NSA z 3.11.2010 r., I OSK 667/10, Legalis).

Przestępstwo z art. 177 kk jest przestępstwem nieumyślnym i ma ten charakter niezależnie od tego, czy samo naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu było umyślne czy nieumyślne. Zachowanie sprawcy sprowadza się, więc do nieumyślnego spowodowania wypadku komunikacyjnego.

Uszła uwadze skarżącego okoliczność, że sąd wyraził swe zapatrywanie, co do sposobu działania

<p> sprawcy określając, że doszło do umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa i prawidłowo ustalił związek przyczynowy pomiędzy działaniem sprawcy a skutkiem. Sam fakt, że nie przyjął w opisie czynu stwierdzenia, iż doszło do spowodowania „nieumyślnie” wypadku nie dekompletuje w takiej sytuacji znamion przypisanego oskarżonemu czynu. Intencja sądu była bowiem jasna i należyście swe stanowisko sąd uzasadnił w tym zakresie. </p>			
<p>Wniosek</p>			
<p> - o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu w pkt 1 występku oraz jednocześnie złagodzenie kary pozbawienia wolności i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów za czyn z pkt 2 (kwalifikowanego z art. 178 a § 1 k.k.) wyroku, poprzez obniżenie </p>	<p> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny </p>		

<p>ich rozmiaru do dolnej granicy możliwego ustawowego zagrożenia;</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Sąd prawidłowo uznał, że oskarżony dopuścił się zarzuczonego mu czynu zakwalifikowanego z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 kk; pominięcie zaś stwierdzenia „spowodował nieumyślnie wypadek” nie miało oczekiwanego przez apelanta znaczenia i nie dekompletowało znamion przypisanego czynu.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 413 § 2 kpk poprzez ujęcie w opisie czynu - w zakresie opisu obrażeń u pokrzywdzonego L. W. (1) sformułowania „[...] na okres znacznie przekraczający siedem dni”, które to sformułowanie nie zostało przewidziane przez ustawodawcę w art. 157 § 1 kk, do którego odwołuje w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>swej treści art. 177 § 1 kk, co oznaczać może wyodrębnienie przez Sąd I instancji swoistego rodzaju pośredniego stopnia obrażeń ciała uplasowanego gdzieś pomiędzy średnim i ciężkim , uszczerbkiem na zdrowiu, co nabiera dodatkowego znaczenia tym bardziej, że nie można wykluczyć, iż długotrwałość urazów u pokrzywdzonego L. W. w pewnym przynajmniej stopniu spowodowana została wypisaniem się przez niego ze szpitala wkrótce po zdarzeniu;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd rejonowy był w pełni uprawniony do zmiany opisu czynu w zakresie ustalenia stopnia doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń jako „znacznie przekraczających siedem dni”. W tym miejscu należy wskazać, że w doktrynie i orzecznictwie</p>				

wskazuje się na elementy opisu czynu, których zmiana w związku z przyjęciem innej kwalifikacji prawnej czynu nie powoduje wyjścia poza granice oskarżenia. Nie stanowi zatem wyjścia poza te granice zamiana opisu zarzucanego czynu w zakresie czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz skutków, a zwłaszcza wysokości powstałej szkody, czy tożsamości osoby pokrzywdzonej przestępstwem przeciwko mieniu, jeśli tylko będzie bezsporne, że chodzi o to samo zdarzenie faktyczne, którego objęcie ściganiem stanowiło wyraz woli oskarżyciela (por. D. Stachurski, Kryteria tożsamości..., s. 20 i n.; wyroki SN: z 4.01.2006 r., IV KK 376/05, OSNwSK 2006, poz. 35; z 21.09.2006 r., V KK 10/06, LEX nr 196961; z 2.03.2011 r., III KK 366/10, OSNKW 2011/6, poz. 51; postanowienia SN: z 12.01.2006 r., II KK 96/05, LEX nr 172202; z 19.10.2006 r., II KK 246/06, LEX nr

202125; z 5.02.2002 r., V KKN 473/99, OSNKW 2002/5-6, poz. 34; z 30.08.2001 r., V KKN 111/01, LEX nr 51844; uchwała SN z 15.06.2007 r., I KZP 15/07, OSNKW 2007/7-8, poz. 55).

W przedmiotowej sprawie pokrzywdzony L. W. (1) doznał, w porównaniu z drugim z pokrzywdzonych, rozleglejszych obrażeń ciała, w znacznie większym stopniu zagrażających jego zdrowiu i życiu, bowiem umiejscowionych w obrębie głowy, twarzy oraz kręgosłupa szyjnego (i nie chodzi tu o ilość dni pozostawania w szpitalu czy zwolnieniu lekarskim). Dość wskazać, że rozpoznano u niego wstrząśnienie mózgu, liczne złamania w obrębie twarzo-czaszki (żuchwy, łuku jarzmowego), jak też doszło do złamania kręgu szyjnego z niestabilnością. Natomiast u drugiego z pokrzywdzonych charakter

doznanych obrażeń wskazywał na stłuczenia w obrębie brody, klatki piersiowej, barku i jamy brzusznej. Doszło także do wstrząśnienia mózgu. Nie stwierdzono jednak złamań. Poziom więc nasilenia obrażeń, ich charakter oraz potencjalne zagrożenie jakie sprawiały dla zdrowia, życia, prawidłowego funkcjonowania stwierdzić trzeba, że był „większy” u L. W. (1) w porównaniu ze skutkami, jakie powstały u R. R..

Ujęcie, czy też dopisanie w opisie przypisanego czynu sformułowania „znacznie powyżej siedem dni”, nie było konieczne dla kompletności znamion, ale też stanowiło doprecyzowanie przez sąd meriti wszystkich okoliczności sprawy i jako takie może znaleźć się w takim opisie (bez potrzeby jego zmiany).

Do tych skutków należy odpowiednio dostosować poziom doznanego cierpienia, jak też rozciągnięcie go w

<p>czasie. Nie trzeba i tu przekonywać, że to L. W. (1) jest osobą i w tym względzie „bardziej pokrzywdzoną”. Toteż użycie pojęcia „znacznie” było jak najbardziej uprawnione właśnie mając na uwadze powyższe porównanie. To, że L. W. (1) wcześniej wypisał się ze szpitala nie ma znaczenia, bowiem przypisane oskarżonemu przestępstwo jest znamienne skutkiem i dla ustalenia prawidłowej reakcji karnej nie ma znaczenia, jak pokrzywdzony zachował się w jakiś czas od doznanego urazu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Materiał dowodowy jest kompletny. Został on prawidłowo</p>			

<p>oceniony przez sąd meriti, także w zakresie rozmiaru obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony (pokrzywdzeni). Nie ma potrzeby dokonywania zmian w opisie przypisanego czynu związanego z wypadkiem drogowym.</p>				
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 177 § 1 kk (i art. 178 § 1 kk) oraz art. 178 a § 1 kk, wyrażającej się w niezastosowaniu pierwszego z przywołanych przepisów i przypisaniu oskarżonemu w pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku - w ślad za konstrukcją zarzutów z aktu oskarżenia - dwóch odrębnych przestępstw, podczas gdy w rzeczywistości brak było ku temu podstaw, albowiem zastosowanie winien znaleźć w tym wypadku przepis art. 11 § 2 kk, zgodnie z którym jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, tym bardziej, że okoliczności zachowania oskarżonego wskazują na zwartość miejscowo - czasową tego zachowania;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego (m.in. postanowienie SN z dnia 28 marca 2002 r., I KZP 4/02; postanowienie SN z dnia 18 czerwca 2008 r., III KK 41/08) poglądem, zachowanie sprawcy kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości, który w następstwie umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje wypadek komunikacyjny, stanowi dwa odrębne czyny zabronione, jeden określony w art. 178a § 1 lub 2 k.k., drugi zaś w art. 177 § 1 lub</p>				

2 kk w zw. z art. 178
§ 1 kk.

W przedmiotowej sprawie do wypadku komunikacyjnego nie doszło bezpośrednio po uruchomieniu pojazdu i rozpoczęciu jazdy przez oskarżonego, a dopiero po trwającej pewien czas jeździe ulicami centrum miasta, w związku z czym stan abstrakcyjnego zagrożenia, spowodowany prowadzeniem pojazdu w stanie nietrzeźwości, nie trwał na tyle krótko, aby po porównaniu stopnia społecznej szkodliwości obu czynów, dojść do konkluzji, że czyn zakwalifikowany z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, który stanowiłby podstawę skazania, w pełni pozwalałby na oddanie stopnia bezprawia kryminalnego zachowania oskarżonego. Tym samym, w ocenie Sądu, jego zachowanie wypełniło znamiona dwóch przestępstw opisanych wyżej.

Wniosek

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i 2 poprzez zastosowanie art. 11 § 2 kk i przyjęcie, że czyny przypisane oskarżonemu w tychże punktach stanowią jeden czyn wyczerpujący znamiona określone w dwóch przepisach kodeksu karnego, tj. w art. 177 § 1 kk (i art. 178 § 1 kk) oraz w art. 178 a § 1 kk oraz złagodzenie kary pozbawienia wolności i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów za tak wymierzony czyn poprzez obniżenie ich rozmiaru do dolnej granicy ustawowego zagrożenia;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd prawidłowo zakwalifikował zachowania sprawcy jako dwa odrębne czyny.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 43 b kk, poprzez podanie wyroku skazującego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>do publicznej wiadomości, podczas gdy w rzeczywistości nie było ku temu podstaw, albowiem nie przyczyni się to do społecznego oddziaływania skazania, a nadto powyższe narusza interes pokrzywdzonego,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Żadnych zastrzeżeń sądu okręgowego nie wzbudza podanie wyroku do publicznej wiadomości (oceniane tak w kategorii obrazy prawa materialnego, czy rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego).</p> <p>Popelnianie przestępstw uregulowanych w rozdziale XXI kodeksu karnego stanowi poważne zagrożenie dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego. Z tego powodu podanie wyroku do publicznej wiadomości będzie stanowiło</p>				

jednoznaczny sygnał o braku pobłażliwości dla tego rodzaju groźnych zachowań. Publiczne ogłoszenie wyroku spełni wobec oskarżonego funkcję wychowawczą, na co wpływ będzie miała przede wszystkim opinia lokalnej społeczności o oskarżonym za skutki spowodowanego przez niego wypadku. Jednocześnie ogłoszenie wyroku ma na celu uzmysłowienie środowisku lokalnemu podsądnego o nieuchronności kary za popełnianie przestępstw stanowiących zagrożenie dla użytkowników dróg i jak tragiczne mogą być skutki naruszania podstawowych zasad bezpieczeństwa obowiązujących kierujących pojazdami. Środek ten nie narusza w żaden sposób interesów pokrzywdzonych, zwłaszcza, że wyartykułował takie stanowisko (wniosek) pełnomocnik jednego z pokrzywdzonych.

Dokonana publikacja ma uzasadnienie prawno-materialne.			
Wniosek			
- o uchylenie rozstrzygnięcia z pkt 11 o zastosowaniu środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Okoliczności czynu, jak też brak zagrożenia interesów pokrzywdzonych, przemawiały za możliwością i zasadnością orzeczenia środka			
3.6.	Zarzut rażącej surowości orzeczonych wobec oskarżonego zarówno kar pozbawienia wolności za poszczególne przypisane oskarżonemu w pkt 1 i 2 występki, jak i kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 3	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

zaskarżonego
orzeczenia, a nadto
rażącej surowości
orzeczonych w pkt
4 i 5 środków
karnych w postaci
zakazu prowadzenia
pojazdów
mechanicznych i
łącznego zakazu
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych z
pkt 6, albowiem
orzekając o ich
wymiarze Sąd I
instancji:

- nie uwzględnił
zasługującej na
aprobatę postawy
oskarżonego,
wyrażającej się nie
tylko w
zaprezentowaniu
szczerzej skruchy
i przeproszeniu
pokrzywdzonych na
rozprawie, dążeniu
do mediacji z
pokrzywdzonymi,
ale też w udzielaniu
pomocy
pokrzywdzonym tuż
po zdarzeniu

- zbagatelizował fakt
oświadczenia przez
pokrzywdzonych na
rozprawie, iż nie
roszczą sobie wobec
oskarżonego
żadnych pretensji,

- skupił się na
obrażeniach
doznanych przez
pokrzywdzonych i
pomiął zarazem
fakt, że obaj

	<p>pokrzywdzeni świadomie zdecydowali się na jazdę samochodem z oskarżonym pomimo, że wspólnie wcześniej spożywali alkohol i doskonale zdawali sobie tym samym sprawę z faktu nietrzeźwości oskarżonego i niebezpieczeństwa związanego z jazdą prowadzonym przez niego samochodem,</p> <p>- skoncentrował swą uwagę w zbyt mocnym stopniu na prewencji generalnej i odstraszał funkcji kary;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Same okoliczności podmiotowe i przedmiotowe wypadku drogowego są zdecydowanie obciążające dla oskarżonego i wymagały odpowiednio surowej reakcji karnej.</p> <p>Nie można jednak odmówić apelującemu racji, kiedy zarzuca Sądowi Rejonowemu</p>				

schematyczny
charakter
pisemnego
uzasadnienia
skarżonego wyroku
w części dotyczącej
wymiaru kary i
środków karnych.
Istotnie, Sąd
Rejonowy nie
docenił chyba
szeregu łagodzących
okoliczności
zachodzących w
stosunku do
oskarżonego, jak:
zachowanie się
bezpośrednio po
wypadku, w tym
udzielona
pokrzywdzonym
pomoc i szczery
żał, przyznanie się
do winy, fakt
uprzedniej
niekaralności,
sposób życia przed
popęlnieniem czynu
(wykonywanie stałej
pracy zarobkowej).
Oskarżony posiada
także pozytywną
opinię z zakładu
pracy i wywiązał
się z orzeczonej
nawiązki na rzecz
pokrzywdzonych –
co ustalono na
etapie postępowania
odwoławczego.
Wreszcie: doszło
do przebaczenia po
stronie
pokrzywdzonych i
wyartykułowania, że
nie roszczą pretensji
do oskarżonego.

Przede wszystkim
jednak

pokrzywdzeni
spożywali z
kierującym alkohol;
co więcej w
pijackim amoku
powstał zamiar jazdy
na dyskotekę i to aż
do C.. Pokrzywdzeni
wiedzieli dobrze, iż
kierowca jest mocno
pijany, pomimo
to wsiedli z
nim do samochodu,
całkowicie
bezkrytycznie
oceniając sytuację,
w tym tak stan
kierującego, jak też
swój.

Uwzględniając te
okoliczności sąd
odwoławczy obniżył
oskarżonemu karę
pozbawienia
wolności za pierwszy
czyn z 2 lat i trzech
miesięcy – do 1 roku
i 8 miesięcy, za czyn
drugi z 1 roku do 6
miesięcy (uchylając
orzeczenie o karze
łąicznej pozbawienia
wolności). Uzupełnił
jednocześnie
podstawę prawną
skazania, uznając,
iż do oskarżonego
ma w tym zakresie
zastosowanie
Kodeks karny w
brzmieniu po 18
maja 2015 roku, a
dokładnie z daty
czynów (nowelizacja
wprowadziła
obostrzenia dla
nietrzeźwych
kierowców oraz
w odniesieniu do

środków
probacyjnych).

Sąd okręgowy uznał,
iż tak określone
kary jednostkowe
dostosowane są
do wagi czynów,
sylwetki sprawcy,
uwzględniają
okoliczności
łagodzące i
obciążające.

Wymiar kary łącznej
jest działalnością
racjonalną
polegającą na
oznaczeniu kary
odpowiedniej do
stopnia związku
podmiotowo-
przedmiotowego
między zbiegającymi
się realnie
przestępstwami.

Orzekając karę
łączną, Sąd
odwoławczy uznał,
że należy zastosować
zasadę bliską
absorpcji (a de facto
samej absorpcji,
która dziś oznacza
przecież wymóg
orzeczenia kary
łącznej większej
minimum o 1
miesiąc - od
najwyższej z
jednostkowych kar
pozbawienia
wolności). Z jednej
strony trzeba
bowiem było mieć na
uwadze minimalną
liczbę kar
podlegającą łączeniu
oraz ich wymiar
mieszczący się w

dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Z drugiej jednak bliskość czasowa tych czynów i ich podobieństwo wskazują na pewną jednorazową nieprawidłowość zachowań oskarżonego jako uczestnika ruchu drogowego. Biorąc to pod uwagę, Sąd orzekł wobec niego karę łączną 1 rok i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu orzeczone kary jednostkowe oraz kara łączna kara pozbawienia wolności są odpowiednie do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynów oskarżonego a kara łączna przede wszystkim spełnią swą rolę w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. W przekonaniu Sądu odwoławczego orzeczona kara łączna nie razi surowością, jest dostatecznie dolegliwa, ale także jako jedyna wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, zarówno w zakresie kształtowania świadomości

prawnej
społeczeństwa, jak i
wpływie
zapobiegawczo i
wychowawczo
wobec oskarżonego
na przyszłość.
Wymierzając
oskarżonemu karę
pozbawienia
wolności Sąd
odwoławczy
uwzględnił również
wymogi prewencji
generalnej,
kształtowania
wyobrażenia o
konieczności
przestrzegania
obowiązujących
norm prawnych i
budowania
autorytetu porządku
prawnego.

Biorąc pod uwagę
motywację i pobudki
działania
oskarżonego uznać
należy, że czyny
popelnione przez
oskarżonego z jednej
strony stanowią
wyraz jaskrawego
lekceważenia prawa,
z drugiej zaś strony
wyraz rażącego
nieposzanowania
dóbr w postaci
zdrowia innych
osób. Dlatego takie
zachowanie
oskarżonego spotkać
się musi z
odpowiednio surową
reakcją, mieszczącą
się przy tym w
granicach
wyznaczonych przez
stopień winy

sprawcy. Tym samym brak było podstaw do orzeczenia kary w jeszcze niższym wymiarze.

Te same okoliczności podmiotowo-przedmiotowe sąd odwoławczy uwzględnił także przy łączeniu środków karnych zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W realiach niniejszej sprawy należy bowiem stwierdzić, iż Sąd I instancji nie uwzględnił w pełni okoliczności przedmiotowych i podmiotowych wpływających na wymiar orzeczonego w stosunku do oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Ustalając rozmiar owego zakazu, Sąd I instancji – stosownie do treści art. 56 kk – musi mieć na względzie zasady i dyrektywy sądowego wymiaru kary określone m.in. w art. 53 kk.

Mając na uwadze w/w okoliczności sprawy nie można zgodzić się z Sądem I instancji, jakoby

orzeczony za czyn z pkt 1 środek karny w wymiarze 9 lat, za drugi czyn w wymiarze 5 lat (a więc w górnych jego granicach) – a łącznie 12 lat w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, był adekwatny do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. W ocenie Sądu Okręgowego, adekwatnym do stopnia stanu nietrzeźwości, rangi popełnionego czynu oraz naruszonych norm prawnych jest środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na łączny okres 7 lat (6 lat za czyn z punktu 1 i 3 lata za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości). Jego wymiar uwzględnia bowiem okoliczności popełnienia przedmiotowego przestępstwa, postawę sprawcy – o czym powyżej - a przy tym - zdaniem sądu odwoławczego – dolegliwość orzeczonego środka

karnego nie będzie przekraczała stopnia winy oskarżonego.

Wylimitowanie z ruchu drogowego oskarżonego, który naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w komunikacji, a mianowicie wymóg trzeźwości, pozwoli na zrealizowanie podstawowego celu, dla którego ów środek jest orzekany, a mianowicie celu prewencyjnego.

Ponadto, zdaniem sądu okręgowego, łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony na okres 7 lat, stanowić będzie dolegliwą represję dla oskarżonego. W czasach dzisiejszych poruszanie się za pomocą samochodu osobowego stało się w zasadzie standardem. Coraz trudniej wyobrazić sobie funkcjonowanie bez samochodu.

Niewątpliwie orzeczony zakaz niesie ze sobą duży ładunek dolegliwości i uciążliwości dla oskarżonego, ale jest to uzasadnione w realiach sprawy.

Wysokość zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych za czyny jednostkowe i wymiar łączny środka jest dostosowana do okoliczności popełnienia tych przestępstw, które wskazują na konieczność wyłączenia z ruchu drogowego oskarżonego jako kierowcy na oznaczony w wyroku okres i jego reedukacji.

Nie tylko orzeczona wobec oskarżonego kara, ale również i środek karny winien w sposób skuteczny zmusić go w przyszłości do przestrzegania obowiązujących zasad ruchu drogowego i jednocześnie przekonać innych uczestników tego ruchu o konieczności bezwzględnego podporządkowania się tym zasadom. Wszak nie tylko wymierzona kara powinna stanowić realną dolegliwość dla osoby skazanej, co stanowi nieodłączną funkcję represji karnej, albowiem zasada ta dotyczy w

równym stopniu stosowanego środka karnego.			
Wniosek			
<p>- o złagodzenie kary pozbawienia wolności i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów wymierzone za czyny w pkt 1 i 2 wyroku oraz kary łącznej pozbawienia wolności i łącznego zakazu prowadzenia pojazdów, poprzez obniżenie ich rozmiaru do dolnej granicy ustawowego zagrożenia i przy zastosowaniu zasady asperacji możliwie najbardziej zbliżonej do zasady absorpcji</p> <p>- w odniesieniu do kary łącznej i łącznie orzeczonego środka karnego;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Orzeczone kary i środki karne były niewspółmiernie wysokie do okoliczności popełnienia czynów, postawy sprawcy, jego sylwetki i sposobu zachowania			

się po popełnieniu przestępstw.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	- wysokość orzeczonego świadczenia pieniężnego (obniżenie go do kwoty 5000 zł.);	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>Świadczenie pieniężne wymierzone w toku postępowania pierwszoinstancyjnego w wysokości 10.000 zł. powodowałyby dla sprawcy uszczerbek dla niezbędnego utrzymania, szczególnie, biorąc pod uwagę jego obciążenia finansowe, w tym te wynikające z wyroku.</p> <p>Orzeczona przez sąd odwoławczy kwota, minimalna przewidziana prawem materialnym - mając na uwadze możliwości zarobkowe i finansowego</p>		

oskarżonego, będzie stanowić dla niego realną dolegliwość. Poza funkcją represyjną, orzeczone świadczenie pieniężne będzie miało również wobec oskarżonego znaczenie prewencyjne i resocjalizacyjne, biorąc pod uwagę wymierzone kary i środki karne.

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
--------	-----------------------------	--

- wina, sprawstwo;

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

- brak podstaw do kwestionowania winy i sprawstwa oskarżonego;

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
- orzeczone kary (jednostkowe, łączna); orzeczone środki karne (jednostkowe, łączny), wysokość świadczenia pieniężnego;			
Zwięźle o powodach zmiany			
wskazano powyżej,			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt 3	Podstawy prawne orzeczenia	o	

	kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze stanowiły: art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 10 ust 1 , art. 2 ust 1 pkt 4 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kwalifikacja prawno-karna, kara, środek karny		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana